COSINS SA
L'enigma del pont del Naranjo
María Menéndez-Ponte
Il·lustracions de Claudia Ranucci
cruïlla

L'enigma del pont del Naranjo

María Menéndez-Ponte

Il·lustracions
de Claudia Ranucci

cruïlla

fundación sm

La Fundación SM destina els beneficis de les empreses SM a programes culturals i educatius, i fa atenció, especialment, als col·lectius més vulnerables.

Si vols saber més coses sobre els programes de la Fundación SM, entra a **www.fundacion-sm.org**

llegircruilla.cat

Primera edició: maig de 2019

Gerència editorial: Gabriel Brandariz
Coordinació editorial: Anna Pauner
Coordinació gràfica: Lara Peces

© 2019, María Menéndez-Ponte, pel text
Autora representada per IMC Agència Literària S. L.
© 2019, Claudia Ranucci, per les il·lustracions
© 2019, Josep Sampere, per la traducció
© 2019, Editorial Cruïlla
Roger de Llúria, 44 - 08009 Barcelona
editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-4630-2
Dipòsit legal: B-11728-2019
Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

Al Fernando Mariño González,
un petit aventurer que,
d'aquí a uns quants anys,
podrà viure les aventures
de COSINS, SA.

Per fi ha arribat l'estiu! El Pablo, la Verónica, el Javier, el Diego i la Natalia tenen molts dies plens de sol, piscina, passejades i excursions pel bosc per davant. Els cinc cosins passen les vacances en una finca prop de Martín Muñoz de las Posadas, un poble molt tranquil...

Tranquil? Això és el que ells es pensen. Aviat arribaran els misteris i les aventures per als **Cosins, SA**. La millor agència de detectius del món!

VERÓNICA

Té 12 anys. És molt responsable i protectora amb el seu germà i amb els cosins, es fixa en tot i té una oïda ultrasònica. Té un do pels animals i sempre està fent fotos.

PABLO

És el científic del grup, i sempre està inventant alguna cosa! Li encanta reciclar andròmines i fabricar objectes. És molt intel·ligent, però una mica despistat. Té 13 anys, és el cosí més gran!

Diego

És molt intel·ligent i empàtic,
té molta facilitat per fer amics
i, amb 10 anys, ja és un expert
en història i civilitzacions antigues.

Javier

Té 11 anys i moltes ganes
de passar-ho bé, per això parla
amb tothom i sempre fa bromes.
Quan sigui gran vol tenir
un negoci que el faci guanyar
molts diners i ser molt feliç.

Jazz

Aquest petit yorkshire
acompanya els cosins a totes
les aventures. Salta, juga
al futbol i es banya a la piscina.
El seu olfacte és essencial
a l'hora de resoldre els casos.

Natalia

Té 9 anys i és la petita del grup.
Sempre riu, i és reservada
i una mica poruga.
És una apassionada de les plantes:
les busca, les identifica, i després
en fa beuratges que fa tastar
als seus cosins, si la deixen!

L'excursió en canoa •1

Per fi havia arribat setmana santa! El Pablo, la Verónica, el Javier, el Diego i la Natalia acabaven d'arribar a la finca de Martín Muñoz de las Posadas, preparats per passar unes vacances emocionants. Els cinc cosins no havien pogut oblidar el misteri de la casa embruixada que havien resolt l'estiu anterior i venien amb ganes de viure una altra aventura. Ja tenien ganes de tornar a fer de detectius.

El primer dia tenien prevista una excursió amb canoa pel riu, que, com que havia plogut molt a l'hivern, baixava molt ple.

Feia un matí esplèndid.

El sol brillava amb ganes de demostrar a tothom que era el rei del cel. I el camp semblava acabat de pintar per un artista impressionista, amb una àmplia gamma de tonalitats.

Els cosins anaven feliços dalt del tot terreny, xerrant pels descosits. Sempre tenien un munt d'anècdotes i de coses per explicar-se. Les seves veus voleiaven d'un tema a l'altre com els borinots que van de flor en flor.

Amb tanta xerrameca, el trajecte se'ls va fer curtíssim.

No van adonar-se que havien arribat al pont del Naranjo fins que la Julia va parar el motor del cotxe.

Tots van baixar-ne de seguida i van començar a baixar la canoa de la baca.

La Verónica contemplava embadalida la gran quantitat d'herba que hi havia crescut des de l'últim cop i l'explosió de colors del camp.

El pendent per on havien de baixar cap al riu era una catifa espectacular de roselles i narcisos.

I el del davant estava tot esquitxat de floretes malves.

Semblava que volguessin competir en bellesa, els dos pendents.

–Ai, tot això és molt bonic! Quantes flors! –es va entusiasmar la Natalia–. Em deixeu...?

–Noooo! –va saltar el Javi.

–Però si no saps què volia dir! –va protestar ella.

–Recollir flors i plantes per al teu herbari? –van dir amb sorna tots els cosins.

–«La Herbes» ha trobat el seu paradís –va declarar el Javier.

–Que dolents que sou! –els va renyar ella.

–No els facis cas, Natalia, que aquesta tarda vindrem tu i jo amb bici a recollir tantes flors i plantes com vulguis –li va assegurar la Julia.

–Jo també vindré –s'hi va afegir la Verónica.

A mesura que baixaven el pendent amb la canoa a coll, les veus els anaven quedant tapades pel mur-

muri de l'aigua, que creixia per moments fins a emmudir la resta de sons.

–Quina passada, com ha crescut des del darrer cop! Com mola! –va exclamar el Diego quan va contemplar de prop la força amb què les aigües baixaven arremolinades i es precipitaven en una cascada ferotge a través dels arcs del pont del Naranjo.

–Ha plogut tant, aquest hivern, que no m'estranya gens. Ja podeu anar amb compte –els va advertir la Julia–. Hi ha zones en què el riu s'ha desbordat i ha convertit la pollancreda en un pantà.

–No pateixis, mare, que no ens passarà res –la va tranquil·litzar la Verónica–. Si ja saps que no hi ha cap perill.

–Segur que hi cabeu tots? –va preguntar ella, calculant mentalment si hi hauria prou espai a la canoa per a tanta canalla.

–Sí, una mica estrets, però hi cabem –li va respondre el Diego–. Ho hem provat a casa.

La Verónica va indicar als seus cosins el lloc on posar l'embarcació.

–Que no baixarem per les cascades? –va preguntar el Javier, decebut.

–No ho podem fer, Javi. És molt perillós: hi ha moltes roques i remolins –el va advertir sa cosina–. No veus amb quina força baixa l'aigua i la pujada que fa?

–Però més endavant hi ha alguns ràpids molt divertits –va dir el Diego per consolar-la.

La Julia va aguantar la canoa fins que fins que tots van ser dalt i després la va empènyer cap al centre del riu.

–Us vindré a buscar al pantà d'aquí a una hora.

–Moltes gràcies, mare –va respondre la Verónica, submergint la pala a l'aigua i remant amb molt d'esforç per adreçar la proa.

Es notava l'excés de pes. Fins aleshores no hi havien pujat mai més de tres persones.

Ara bé, un cop encarrilada l'embarcació, la Verónica va girar-se cap a sa mare per dir-li adéu amb la mà dreta.

Li va sorprendre veure un noi molt ros, una mica més gran que el Pablo, assegut en una de les roques de la cascada. Pescava amb una habilitat increïble, com si hagués passat moltes hores en aquell indret.

«És estrany!» va pensar. Feia un moment no hi era i tampoc no l'havien vist baixar. Com havia aparegut, tan de sobte?

Però el que encara li va semblar més estrany és que, després d'enfonsar el rem dins l'aigua un parell de vegades, al mateix temps que el Pablo, va tornar a girar-se per mirar-lo i va descobrir que ja no hi era.

–Heu vist el noi que pescava al costat de la cascada? –va preguntar als seus cosins.

–Quin noi? – va dir el Pablo, estranyat.

Els altres també van dir que no l'havien vist.

La Verónica es va empipar encara més.

–Us juro que fa un moment hi havia un noi ros pescant en aquella roca –la va assenyalar–. Però quan he tornat a mirar, havia desaparegut. No pot ser que s'hagi esfumat tan de pressa, llevat que sigui un transformista.

–I si és un altre fantasma, com el de la casa embruixada? –Se'n va riure el Pablo–. Hi passen coses molt rares, en aquest poble.

–Ai, calla, que prou que en vam tenir amb l'aventura de l'estiu passat –va dir la Natalia.

–N'estàs segura que era un noi? –va desconfiar el Javier–. Potser ha estat un miratge i prou.

–Sí, apa, ara estic boja i veig visions! –es va ofendre la Verónica.

–Ves a saber si era el Jonás, que ha sabut que eres aquí i ha vingut a espiar-te –se'n va burlar el seu cosí.

–Ja n'hi prou, eh? Mira que ets pesadet, amb aquest tema, Javi. A més, el Jonás té els cabells castanys,

espavilat. Quina ràbia, no he portat el mòbil! Però és que tenia por que se'm mullés.

Sense avisar-los ni badar boca, el Pablo va fer palanca amb el rem per virar la canoa fins a situar-la davant del pont.

–Què fas, Pablo? Que no veus que anem cap enrere? –el va renyar son germà.

Ell, però, va limitar-se a observar la roca que havia assenyalat sa cosina.

Anava inclinant el cap i mig aclucava els ulls. En acabat va tornar a virar la canoa per posar-la de cara al corrent.

–Tal com hi toca el sol, podria haver estat una il·lusió òptica –va decidir–. Però podem anar-hi a buscar petjades o alguna pista que ens indiqui si hi ha passat algú fa poc.

–M'hi apunto! –es va oferir el Javier de bon grat.

–I jo! Estic segura que no m'ho he imaginat –va afegir la Verónica, convençuda del que havia vist.

Al Diego també li hauria agradat anar-hi, però algú s'havia de quedar per vigilar la canoa i acompanyar la Natalia, la més petita de tots.

La Verónica i el Pablo van remar cap a la riba i, en un lloc resguardat, el Javier va aconseguir aferrar-se a les branques d'un arbre per evitar que el corrent els continués impulsant riu avall.

El primer a saltar a terra va ser el Pablo, que va aguantar la canoa fins que el va substituir el Diego.

Tot seguit ho van fer la Verónica i el Javier.

–No trigueu! –els va exhortar la Verónica, que en el fons tenia una mica de por.

Veus algun senyal que indiqui que en aquest lloc hi ha hagut algú no fa gaire? O potser ha estat una il·lusió òptica de la Verónica?